

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. 634
Τιμή Φόλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΣ'.
Τηλ. 628.280

25 Δεκεμβρίου 1971 (Π.Ο.Η.)
Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ποιμαντοριὴ Ἐγυῦλιος

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά

Καθ' ἣν ὥραν ἐορτίζομεν ἐν «τῶν πληροφορημένων πραγμάτων» (Λουκ. 1, 1) τὴν Γέννησιν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ αἰωνίου Κυρίου Ἰησοῦ, ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μᾶς περιλάμπει μετὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, τὴν χαρὰν τῆς Βηθλεὲμ (Λουκ. 2, 9).

Κατεχόμενοι ὑπὸ χαρᾶς ἐκ τῆς μεγάλης ταύτης ἐορτῆς, ἡ ὁποία πληροῖ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν, χαιρετίζομεν Ὑμᾶς ἐξ ὀνόματος ἡμῶν προσωπικῶς καὶ ἐξ ὀνόματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀναπέμποντες θερμὰς δεήσεις πρὸς τὸν σαρκωθέντα Κύριον, ὅπως ἐκχύσῃ δαφνιδῶς ἐφ' Ὑμᾶς τὴν χάριν Του καὶ τὴν εὐνοίαν Του καὶ οὕτω ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν προσπαθειῶν, τὰς ὁποίας καταβάλλετε διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

Ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς ἐν σαρκὶ σήμερον ἐπεφάνη καὶ ἐν Βηθλε-

ἐμ τῇ πόλει ἀπορρήτως καὶ ὑπερφυῶς ἐτέχθη. Κλίνας τοὺς οὐρανοὺς, τῇ ἀφάτῳ Αὐτοῦ κενώσει, κατήλθεν ἄχρις ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν ὁ Ἀναμάρτητος, τὴν «πρὶν πεσοῦσαν ἀναστήσαν εἰκόνα».

Διὰ τῆς ὑπερφυσικῆς δὲ ταύτης ἐκ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου νέα τάξις πραγμάτων ἐπὶ γῆς ἀρχεται, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ Γῆ αἰθίς ἐνοῦνται καὶ οἱ ἄγγελοι μετὰ τῶν ἀνθρώπων συνομιλοῦσι. Τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων περιχαρῇ εὐαγγελίζονται ἐξ οὐρανοῦ πρὸς τοὺς ἀπλοικοὺς ποιμένας τῶν περιχώρων τῆς ἁγίας πόλεως Βηθλεὲμ τὴν γέννησιν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ χαιρετίζουσιν ἐκεῖθεν τὴν ἐπὶ γῆς ἐμφάνισιν Αὐτοῦ μιᾶ φωνῇ ψάλλοντα τὴν θεσπεσίαν ᾠδὴν: «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ Γῆς εἰρήνῃ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Ἡ Γέννησις τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μᾶς παρακινεῖ νὰ

στοχασθῶμεν τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν τρέφει πρὸς τὸν ἄνθρωπον ὁ Θεός, διότι ἡμεῖς, οἱ ποτε ὄντες μακρὰν ἀλλήλων, ἐγεννήθημεν ἐγγὺς διὰ τοῦ Ἰησοῦ. Οὗτος ἔλυσε τὸ μεσότοιχον καὶ ἔκτισε καινὸν ἄνθρωπον. Καὶ ἐλθὼν εὐηγγελίσαστο εἰρήνην «τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγὺς» (Ἐφ. 2, 13—17.)

Στοχαζόμενοι τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, στοχαζόμεθα ταυτοχρόνως τὴν ταπεινοσύνην, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐκχέεται εἰς τὸν κόσμον ἐκ τοῦ ταπεινοῦ σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ ἡ ἀγάπη αὕτη. Ἰδοὺ διατί κάμπτομεν τὰ γόνατα ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὡς ἔπραξαν τοῦτο ἐνώπιόν Του οἱ μάγοι τῆς Ἀνατολῆς, καὶ ἱκετεύομεν Αὐτὸν ὅπως κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης Αὐτοῦ δυνάμει κραταιώσῃ ἡμᾶς διὰ τοῦ Πνεύματος Αὐτοῦ (Ἐφ. 3, 14—16) εἰς τὰ σχέδια τῆς Προνοίας, ἵνα πληρωθῇ τὸ θέλημά Του.

Διὰ τῆς λατρείας αὐτῆς ὑπερπηδῶμεν πᾶσαν ἐν ἡμῖν διαφορὰν διότι ὁ Ἰησοῦς εἶναι εἰς καὶ μοναδικὸς ἑσαεῖ.

Κατὰ τὰς παρούσας ἡμέρας ἐντάσεως καὶ ἐκπλήξεων, καθ' ἃς γίνονται θερμοὶ ἐκκλήσεις πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην συνειδήσιν ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος ὑπὲρ τῆς διαφυλάξεως τῆς εἰρήνης καὶ ὑπὲρ τῆς ἐγκαθιδρύσεως καλῆς θελήσεως μετὰ τῶν λαῶν, ὁ ἑορτασμός τῆς ἐλευσεως τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὴν γῆν καθιστᾷ τὸν ἀγγελικὸν ὕμνον: «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ Γῆς, εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» ἔτι πλησιέστερον πρὸς τὴν ψυχὴν μας καὶ τὴν ὑπόθεσιν τῆς εἰρήνης ἔτι πολυτιμότεραν δι' ἡμᾶς, διότι ὁ Κύριος τῆς εἰρήνης γεννᾷται καὶ μεταμορφώνει τὴν φάτνην εἰς πηγὴν ἀενάου φωτός.

Καὶ ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία τὴν ἀνάμνησιν τοῦ κοσμοσωτηρίου τούτου γεγονότος τελούσα, καλεῖ τὰ πιστὰ αὐτῆς τέκνα ὅπως ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει πανηγυρίσωσιν αὐτὸ λέγουσα: «Δεῦτε ἀγαλλιάσασθε τῷ Κυρίῳ τὸ παρὸν μυστήριον ἐκδηγούμενοι». — Τῇ προτροπῇ ταύτῃ τῆς μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας εὐλαβῶς συμμορφούμενοι καὶ ἡμεῖς πειθήνια αὐτῆς τέκνα καὶ λειτουργοὶ τοῦ Κυρίου ταπεινοί, ὑμνοῦμεν τὸν Σωτῆρα, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθέντα, πανηγυρίζομεν ἐν χαρᾷ τὴν θείαν αὐτοῦ πρὸς ἀνθρώπους ἐπιδημίαν καὶ ἱκετεύομεν Αὐτὸν ὅλην ψυχὴν καὶ διανοίᾳ ὅπως ἐπιδαφιλεύῃ τῷ κόσμῳ παντὶ τὴν πολυπόθητον εἰρήνην, φυγαδευθεῖσαν κατὰ τοὺς ἐσχάτους τούτους καιροὺς διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, δωρῆται

τῇ ἀγίᾳ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ τὴν ὁμόνοιαν, τοῖς δ' ἐπὶ τῶν ἐπάλλεων αὐτῆς ἀγρυπνοῦσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς σεπτοῖς ἱεράρχαις αὐτῆς πρὸς φυλακὴν καὶ σωτηρίαν τῆς λογικῆς αὐτῶν ποιμένης, τὴν ἐξ ὕψους δύναντα, ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι καὶ δοξάζηται διὰ πάντων τὸ ὄνομα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Χριστοῦ.

Παρακαλῶ ὑμᾶς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ὅπως δεχθῆτε τὰς ἡμετέρας ἐγκαρδίους προσηρσεις καὶ εὐχὰς ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῶν Χριστουγέννων καὶ ἐξ ὅλης ψυχῆς εὐχομαι Ὑμῖν νὰ ἑορτάζητε πάντοτε τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἐν ὁμαίᾳ χαρᾷ καὶ εἰρήνῃ.

Ὁ ἐκ τῆς Παρθένου Τεχθεὶς Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἴθε νὰ «πληρώσῃ ὑμᾶς πάσης χαρᾶς καὶ εἰρήνης» (Ἐβρ. 15, 13)

Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης

‘Ο Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
+ ‘Ο Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Πανηγύρεις Ἰανουαρίου

— Τὴν 1 ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Βασιλείου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) τοῦ Ψυχικοῦ καὶ 2) τὸ παρεκκλήσιον τῆς Ἀναλήψεως Σπάτων— Ἀττικῆς.

— Τὴν 17 ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς εἰς Κοινοβόσιον.

— Τὴν 19 ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Δράμης καὶ 2) Πατρῶν.

— Τὴν 30 ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Θεσσαλονίκης, 2) Δράμης καὶ 3) Κορίνθου.

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ- ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντοκτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντῆς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίμπας
Κάνιγγος 32—Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σεργιπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμας 45.—

» Ἐτησίᾳ » 80.—

Ἐξωτερικοῦ Ἐξάμηνος δολλάρια 2

» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1

Εἰσφοραὶ ὑπὲρ τοῦ οἰοτροφείου

Μέσω τοῦ Διαχειριστοῦ

Πελαγία Καλοσύνη	50
Ἀρχιμ. Δανιὴλ Μπούρας	200
Ἀνώνυμος	70
Παναγιώτ. Παπακωνσταντίνου	100
Ἡλίας Μανίδης διὰ Μ. Μανίδη	2142
Ἰ. Μονή Ἀγ. Νικολάου (Παιανίας)	111
Παναγιώτης καὶ Εἰρήνη Καβαλάρη	500
Εἰς μνήμην Ἀ) φων Δαμασκηνοῦ Ἀγαστ. μοναχῆς	500
Γεώργιος Θρεψιάδης	500
Ἰερὸς ναὸς Τριῶν Παρθένων	250
Γεώργιος Ἀφεντουλίδης	1000
Ἰερὸς Ναὸς Ἀγ. Φιλοθέης	450
Ἰερὸς Ναὸς Ἀγίου Ἀχιλείου	874
Ἀσχητὴς π. Πανάρετος Πετρίδης	1000
Ἀγγελικὴ Φουτρή	250
Κων) νος Γεωργαροῦδης	150
Δημήτριος Κοφάλης	100
Ἰερομόναχος Εὐδόκιμος	50
Σταμάτιος Ἐξαρχόπουλος	200
Ἀνώνυμος εἰς μνήμην μητρός της	200
Ἀνώνυμος	100
Αἰκατερίνη Βουτυρά	100
Ἀνώνυμος	90
Ἰερ. Ναὸς Παμieg. Ταξιαρχῶν (Ν. Ἡράκλειον)	400
Ἡλίας Ἀναγνωστόπουλος	60
Νικόλαος Μαυρίκος (Πουγκάκια Ἀθως)	500
Ἰερὸς Ναὸς Ἀγ. Ἀναργύρων (Σάμου)	200
Γεώργιος Πίτσας	62
Ἀνώνυμος	100
Ἀνώνυμος	210
Ἰερὸς Ναὸς Τριῶν Παρθένων	150
Παράρτημα (Στυλίδος)	320
Κων) νος Καμαριωτάκης	1000
Πέτρος Γιαννόπουλος	500
Ἰ. Ν. Ἀγ. Φιλοθέης	500
» » » » »	475
» » » » Ἀχιλλείου	103
Θρησκευτικὴ Κοινότης (Θεσσαλονίκης)	2200
Παράρτημα Βερδικούσης	694
Ἀστερινὸς Ψάλλης	100
Ἰερομ. Νεκτάριος (Δράμα)	200
Ἰ. Ναὸς Ἀγ. Μάρκου (Δράμας)	500
« « Ἀναστάσεως (Κρήτης)	500
Ἰωάννης Μαντουλίδης	135
Κων) νος Κόκκαλης	176
Ἰερὸς Ναὸς Ἀγ. Ἀχιλλεῖος	560
» » Τριῶν Παρθένων	350
Γεώργιος Παπαδημητρίου	70
Παρακλητικοὶ Κανόνες	330
Ἰερὸς Μιχαὴλ Σαβδόπουλος	160

Ἀνώνυμος	1000
»	100
Ἰ. Ναὸς Ἀγίων Πατέρων (Παιανίας)	1000
» » Φιλοθέης	992
Ἰερομ. Δανιὴλ Μπούρας	400
Ἰερὸς Ν. Δεσποτίδης	400
Θεόδωρος Χαμπερῆς	100
Ἰερὸς Ναὸς Τριῶν Ἱεραρχῶν (Δράμας)	300
» » » » (Κορίνθου)	665
» » Κοιμήσεως (Τσακού)	1400
Μοναχὸς Χριστόφορος Ἰ. Μονή Λαύρας	70
Σύνολον	28.123

Μέσω Ἀρχιεπισκόπου

Ἀρχιεπίσκοπος Αὔξέντιος	1000
Ἰ. Ν. Ἀγ. Νεκταρίου (Τορόντο)	10.251
Κυρία Ἀνώνυμος Πετρούπολις	750
Ἑλένη	100
Κων) τίγια Καταπόδη (Πετρούπολις)	700
Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Ποστάλας (Λάρισα)	300
Ἰ. Ναὸς Ἀγ. Ἀναργύρων (Αἰγίνης)	2.760
Ἀνώνυμος μέσω Π. Στυλιανοῦ Θεο) νίκη	2.000
Ἄννα Στρατάκου (Βαλτιμόρη)	1.475
Ἀρχιμ. Χριστόφορος Καλαντζῆς	500
Ἰ. Μ. Ἀγ. Ἰω. Θεολόγου (Πετρούπολις)	585
Ἀρχιμ. Σάββας Σταυροβουνιώτης	3.000
Ἰ. Μονή Ἀγ. Θεοδώρων (Πάρος)	500
Ἀνώνυμος μέσω Π. Σταματίου	3.000
Ἰ. Ναὸς Εὐαγγελιστρίας (Μόντρεαλ)	31.696
Ἀνώνυμος Κυρία (Σεπόλια)	400
Κάριος Χρήστος (Ἀθήναι)	500
Μοναχὸς Χαράλ. Ταμπάκης (Ἀγ. Ὄρος)	6.500
Ἀνώνυμος (Σάμος) Μέσω Φιλοθέης Μον.	500
Γεώργιος Ἀναπλιώτης (Χίος)	2.000
Κων) νος Μιχόπουλος (Ἀμερική)	200
Ἐπίσκοπος Διονύσιος (Σικάγο)	2.950
Ἰ. Μ. Κομ. Θεοτόκου (Πάρις)	7.000
Ἰερομ. Εὐθύμιος Ἀγιορείτης εἰς μνήμην	
Ναυκρατίου Μοναχοῦ	3000
Ἰ. Ν. Ἀγ. Γεωργίου (M. BEPNON N. Y.)	1440
Σύνολον	83.157

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Ἡ Ἐυηλιγία τῶν καταπολεμῶν στὴν Σοβιετικὴν Ρωσία

«Οἱ στενὴ ἡ πύλη, καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς
ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν... Ματθ. Ζ!

ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Καλομοίρου

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας εἶναι σήμερα ἕνα δευτέρου Ἱπουργεῖο Ἐξωτερικῶν τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως. Οἱ ἰθύνοντες τὴν ἔξωτερικὴν ὑποθέσιν τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας ὑπερασπίζονται τὴν κομμουνιστικὴν πολιτικὴν τὸ ἴδιο καλὰ ὅσο καὶ οἱ ἐπαγγελματίαι τῆς Σοβιετικῆς διπλωματίας. Τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα ἔχει ἀντιληφθῆ ὅτι ἡ διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἔξωτερικὴ πολιτικὴ πρὸς τὸν Δυτικὸν κόσμον, εἶναι συχνὰ πολὺ πρὸς ἀποτελεσματικὴν. Οἱ Ρῶσοι Κομμουνισταὶ ἐξαπέλυσαν πρὸς τὸν Δυτικὸν κόσμον, διὰ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας, μίαν εὐρείαν ἐκτάσιν ἐπιθέσεως εἰρήνης. Στὴν ἀρχὴ ἡ ἐπιθέσις αὐτὴ περιωρίζετο σὲ προσευχὰς καὶ κηρύγματα ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, σὲ ἐξόμνησι τῶν εἰρηγικῶν διαθέσεων τοῦ Κρεμλίνου, καὶ σὲ καταδίκη τῶν ἱμπεριαλιστικῶν διαθέσεων τῆς Ἀμερικῆς.

Ἀργότερα ὁμως — καὶ ἦταν ἡ μεγάλῃ ἐπιτυχία τῶν Ρῶσων — ἡ Ρωσία διὰ τοῦ Πατριαρχείου τῆς προσεχώρησε στὴν παγκόσμιαν Οἰκουμένην κίνησιν καὶ εἶχε τόσο μεγάλη ἐπίδοσι σ' αὐτήν, ὥστε ξεπέρασε σὲ Οἰκουμενισμό καὶ αὐτὸ τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ διὰ τῆς ἀποφάσεως νὰ χορηγοῦνται τὰ μυστήρια τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας εἰς τοὺς Καθολικοὺς, τὴν συλλειτουργίαν μὲ τοὺς Καρδινάλιους κλπ., προσεχώρησε στὸν Οὐνιτισμὸν πρὸς ἀνοικτὰ καὶ πρὸς συγκεκριμένα καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Ἀθηνάγορα, τὸν ὁποῖον ἐνίκησε στὸν στίβον τῆς διεθνούς διπλωματίας. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο ἕνα κύμα συμπληρώσεως τοῦ οἰκουμενικοῦ Δυτικοῦ κόσμου πρὸς τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν καὶ ἡ διακριτικὴ συνήθη του μπροστὰ στὴν ὁδὸν πραγματικότητος τῆς ἀπηνόου διώξεως καθὲς ἐλευθέρας συνειδήσεως μέσα στὴν ἀχανὴ αὐτὴ χώρα. Ἔτσι στὸ ἔνομα τῆς ὑποκριτικῆς οἰκουμένης ἀγάπης οἱ «Χριστιανοὶ» τῆς Δύσεως ἔγιναν συνυπεύθυνοι τῶν ἐρυθρῶν δημίων καὶ τοὺς ἄφησαν νὰ προχωροῦν στὸ ἀπαίσιον ἔργον τους μὲ τὰ χεῖρα ἐλεύθερα.

Κάθε τόσο φθάνουν στὴ Δύσιν ἐκκλησίαι τῶν διωχομένων τῆς Ρωσίας. «Διαμαρτυρηθῆτε, φωνάζετε, γράψτε, μᾶς παρακαλοῦν. Κάθε φορὰ πού δημοσιεύεται κάτω στὴ Δύσιν γιὰ τοὺς διωγμοὺς καὶ τὴν ἀδικίαν πού ὑφίστασθε, οἱ διωγμοὶ κοπάζουν κι' ἐμεῖς ἀ-

ναπνέουμε γιὰ λίγο, γιὰτὶ οἱ δίδονται μᾶς περισσότερον ἀπὸ κάθε τι ἄλλο φοβόνται τὴν κατηγορίαν ὅτι εἶναι παράνομοι καὶ δὲν μποροῦν νὰ ἐφαρμόσουν στὴν πράξιν τοὺς ὁραίους νόμους τοῦ Σοσιαλισμοῦ τῶν».

Ἄς μὴ ξεγελιώμασθε λοιπὸν ἀπὸ τοὺς ρασοφόρους ὑπουργοὺς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως. Ὁ Σεργιανισμός, ἡ προσαρμογὴ αὐτὴ στὴν ἀθεΐαν τῶν κληρικῶν ἐκείνων τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας πού ἀκολούθησαν τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰούδα εἶναι ἕνα σατανικὸν κατασκευάσμα καὶ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν γνήσιαν Ὁρθόδοξον Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν πού ζῇ σήμερα κρυμμένη κάτω ἀπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦ λαϊκοῦ μέσα στὰ ἐργοστάσια, στὰ Κολχόζ, στὰ πυκνὰ δάση, στὴν πολυκατοικίαν τῶν πόλεων ἢ καὶ σ' αὐτὰ τὰ γραφεῖα τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν.

Δ' Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΚΟΜΒΩΝ

Ἀρκετὸν καιρὸ πρὶν ἀπὸ τὴν διακήρυξιν τοῦ 1927, ὅταν ἔλοι χαίρόντουςαν γιὰ τὴν μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφὴν τοῦ Μητροπολίτου Σεργίου ἀπὸ τὴν αἵρετικὴν «Ζῶσαν Ἐκκλησίαν» στοὺς κόλπους τῆς Ὁρθόδοξης, ἕνας διακριτικὸς πνευματικὸς, ὁ Γέρον Νεκτάριος τῆς Μονῆς Ὁπτινα εἶχε πεῖ: «Ὁ Μητροπολίτης Σέργιος εἶναι ἕνας Νεωτερικιστὴς... Μετενόησε, ἀλλὰ τὸ δηλητήριον εἶναι ἀκόμῃ μέσα του». Πράγματι ὁ Σεργιανισμός δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ συνέχεια τῆς «Ζῶσης Ἐκκλησίας». Πολλοὶ στὴ Δύσιν νομίζουν ὅτι ὁ Σέργιος ὑπετάγη στοὺς Κομμουνιστάς γιὰ νὰ σώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν. Τίποτε ἀναληθέστερον ἀπὸ αὐτό. Ὅπως ἔγραφε σαράντα χρόνια ἀργότερα ὁ Μπόρις Ταλάντοφ, ὁ ὁποῖος ἐγεύθη προσωπικῶς τοὺς καρποὺς αὐτῆς τῆς ὑποταγῆς, καὶ πράξεις τοῦ Μητροπολίτου Σεργίου δὲν ἔσωσαν τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σαρκίον του». Ἀκόμῃ καὶ ὅσοι τοῦ ἔμειναν πιστοὶ ἔχασαν σιγὰ - σιγὰ τὴν ἐμπιστοσύνην τους σ' αὐτόν. Ὅπως γράφει ὁ Ταλάντοφ: «Στὴν ἀρχὴν τοῦ δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν Ἐκκλησιῶν πού ἔμειναν ἀκόμῃ ἀνοικτὰς δὲν ἀναγνώριζαν τὸν Μητροπολίτη Σέργιον».

Στὴν ἀρχὴν προσπαθῆσαν νὰ μεταπεισοῦν τὸν Σέργιον. Πολλοὶ δὲν πίστευαν ὅτι ὁ Σέργιος εἶχε πράγματι ὑπογράψῃ αὐτὸ τὸ ἐγγράφον. Ἀντιπροσωπεῖες ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ρωσίας ἀρχισαν νὰ καταφθάουν στὴ Μόσχαν. «Ὡς μέλος μιᾶς τέτοιαν ἀντιπροσω-

πείας ήλθα κι' εγώ στη Μόσχα από την Πετρούπολη», διηγείται ο καθηγητής Αντρέεφ. «Στην αίθουσα υποδοχών του Μητροπολίτου περίμεναν σαράντα άνθρωποι». Όλοι ήσαν μέλη αντιπροσωπειών που είχαν έλθει για τον ίδιο σκοπό, να δεσφαιωθούν αν ο Μητροπολίτης συμφωνούσε πραγματικά με την διακήρυξη και αν και να προσπαθήσουν να τον μεταπείσουν. «Ο Μητροπολίτης μας υποδέχθηκε κατά την τάξη. Όταν έμαθε για ποιό λόγο ήρθαμε, έπεσε βαλώς στα ήσαν γραμμένα στην «Διακήρυξη» και απαντώντας στα επιχειρήματά μας μας απέκάλεσε «άντεπαναστάτας» και «σχιζματικούς». Χωρίς να πάρουμε την εύλογια του, φύγαμε μὴ έχοντας επιτύχει τίποτε».

Σε λίγο άρχισε να γίνεται αίσθητή ή αντίδρασις των Ορθόδοξων σέ όλη τή χώρα. Από τους 117 Έπαρχας που εύρίσκοντο τότε στην έξορία, μόνον 12 συμφώνησαν με τον Μητροπολίτη Σέργιο και τον άνεγνώρισαν ως τον νόμιμο άρχηγό της Ρωσικής Έκκλησίας. Αυτοί οι 12 άπελευθερώθηκαν άμέσως και επέστρεψαν στους θρόνους των. Στις 27 Σεπτεμβρίου 1927 οι ιερείς οι περιορισμένοι στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως του Σολοδέτσκι μπόρεσαν με μυστικό τρόπο να στείλουν στον Σέργιο «Άνοικτό μήνυμα» όπου έκαναν κριτική της «Διακήρυξέως» του. Οι εξόριστοι Έπίσκοποι του έγραψαν επίσης ότι ή Σύνοδος του διορίστηκε όχι από την Ίεραρχία αλλά από την κοσμική έξουσία. Του υπενθύμισαν ότι αν κάποτε του είχαν άνατεθή τα καθήκοντα του αντιπροσώπου του Τοποτηρητού του Πατριαρχικού θρόνου από τον τοποτηρητή Μητροπολίτη Πέτρο αυτό δεν έσήμαινε ότι ή έντολή εκείνη ίσχυε και σήμερα που ο τοποτηρητής εύρίσκετο στην έξορία και δεν μπορούσε πια να εκφράση τή θέλησή του. Αντιθέτως όλοι γνώριζαν ότι ο Σέργιος κατέχει σήμερα την έξουσία όχι διά της Έκκλησίας αλλά διά των κοσμικών άρχόντων. Μεγάλος αριθμός επιστολών διαμαρτυρίας έφθασε επίσης στον Σέργιο εκ μέρους λαϊκών. Του έγραψαν ότι δεν είχε το δικαίωμα να λαμβάνη τόσο σοβαρές για το μέλλον της Έκκλησίας αποφάσεις χωρίς την συγκατάθεσι του Τοποτηρητού του οποίου όλος ο κόσμος ήξερε ότι ή θέλησις ήτο εκ διαμέτρου αντίθετος προς τις πράξεις του Σεργίου και απόδειξις ήτο ή άυστηρά απομόνωσις εις την οποίαν τον είχανβάλει οι Σοβιετικοί μετά την «Διακήρυξη». Σε λίγο άρχισαν να κυκλοφορούν από χέρι σέ χέρι χειρόγραφα ή δακτυλογραφημένα αντίγραφα άνοικτών επιστολών προς τον Σέργιο των οποίων κανείς δεν ήξερε τους συγγραφείς. «Θέλετε, του έγραψαν, να μετατρέψετε τους υπηρέτας του Θεού σέ φανερους ή κρυφους συνεργάτας της άθέου Πολιτείας... Γράφετε στην «Διακήρυξη» σας ότι πρέπει να είμαστε ευγνώμονες προς την Σοβιετική Κυβέρνηση. Γιατί να είμαστε ευγνώμονες; Έπειδή οι ιερείς μας ζουν διαρκώς μέσα στον φόβο και την αγωνία, μεταξύ ζωής και θανάτου; Ή μήπως τα ιερά λείψανα των Αγίων που τα προσκύνησαν γενεές γενεών έχουν δεδηλωθή; Ή γιατί διέλυσαν τα μοναστήρια μας και πήραν στα χέρια τους

τά προσκυνήματά μας; Ή γιατί μετέτρεψαν το δορεύτερό μας προσκύνημα, το Μοναστήρι του Σολοδέτσκι, σέ τόπο άπεριγράπτων βασανιστηρίων; Μήπως πρέπει να είμεθα ευγνώμονες για το αίμα του Μητροπολίτου Βενιαμίν και των λοιπών Αρχιερέων που σκοτώθηκαν; Βάλατε το ψεύδος μέσα στην Έκκλησία, που είναι ο θράχος της Άληθείας, διακηρύσσοντας το από του ύψους του Αρχιερατικού Θρόνου ένώπιον του Ίερού Βήματος. Ή αλήθεια είναι ο άέρας που αναπνέουμε μέσα στην Έκκλησία. Χωρίς αυτόν δεν υπάρχει ζωή. Έσείς φέρατε στην Έκκλησία το φέριμα και την άπάτη, και την κάνατε να μὴ διαφέρει σέ τίποτε από τον κόσμο που ζει μέσα στην άμαρτία. Αλλά έτσι όλα έγιναν ψεύδος, κάθε λόγος, κάθε προσευχή, κάθε μυστήριο».

Μπροστά σέ όλη αυτή την κατακραυγή ο Σέργιος δεν έπεχείρησε να απαντήσει με εκκλησιαστικά επιχειρήματα. Έχαρκτήρησε τους αντιτιθεμένους ως άντεπαναστάτας και τους παρέδωσε μ' αυτόν τον τρόπον στην G. P. U.

Η επίσημος εκκλησιαστική αντίδρασις εκδηλώθηκε εκείνο το ίδιο ιστορικό έτος 1927. Ο ένας μετά τον άλλον οι έν ενεργεία Μητροπολίται και Έπίσκοποι διεχώρισαν τις εδύνες τους από τον Σέργιο και διέκοψαν κάθε κοινωνία μαζί του διακηρύσσοντας ότι άναγνωρίζουν σαν τον μόνο νόμιμο άρχηγό της Ρωσικής Έκκλησίας τον φυλακισμένο Τοποτηρητή του Πατριαρχικού Θρόνου Μητροπολίτη Πέτρο. Έπικεφαλής της αντιδράσεως αυτής των όλίγων έναπομεινάντων «ελευθέρων» Αρχιερέων, θεωρήθηκε από την άρχή ο Μητροπολίτης Πετρούπολεως - Λένινγκραντ Ίωσήφ. Από το όνομα του Μητροπολίτου αυτού οι γνήσιοι Ορθόδοξοι Χριστιανοί της Ρωσίας έγιναν γνωστοί ως Ίωσηφίται. Επίσης τους Ρ.Ο.Χ. της Ρωσίας τους ονομάζουν και Τυχωνίτας ως συνεχιστάς της Ορθόδοξου και άσυμβιάστου γραμμής που είχε ακολουθήσει ο Πατριάρχης Τόχων. Ο Μητροπολίτης Ίωσήφ, έντός από το προσωπικό του κύρος και την σημασία του Θρόνου του είχε και επιπρόσθετο λόγο να αναλάβη την άρχηγία της Γνησίας Ορθόδοξου Έκκλησίας της Ρωσίας: Ήταν ένας από τους τρεις Μητροπολίτας που είχαν όρισθή από τον Τοποτηρητή του Πατριαρχικού Θρόνου Μητροπολίτη Πέτρο του Κρουτίτσι ως αντιπρόσωποι του στην περίπτωσι που οι Σοβιετικές Άρχές θα του στερούσαν την ελευθερία. Μεταξύ πολλών άλλων και για να μὴ αναφέρουμε τους Μητροπολίτας που εύρίσκοντο στην έξορία, διέκοψαν κάθε κοινωνία με τον Σέργιο και παρετάχθησαν στο πλευρό του Ίωσήφ οι Μητροπολίται: Άρσένιος του Νόβγκοροντ, Άγαθάγγελος του Γιαρόσλαβ, και Κύριλλος, οι Αρχιεπίσκοποι Σεραφείμ του Ούγκλιχ —πρώην άντικαταστάτης του Τοποτηρητού του Πατριαρχικού Θρόνου, Άθανάσιος του Κιέβου, Βαρλαάμ του Πσκοφ, οι Έπίσκοποι Ίερόθεος του Νικόλσκ —πρώτος μάρτυς της νέας περιόδου—, Δημήτριος του Γκατόβ, Άρσένιος δοηθός Έπίσκοπος Μόσχας, Βίκτωρ του Βοτκίνσκ, Σεραφείμ του Ντιμίτριεφ, Ειρήναρχος του Μεγάλου Ουστιουγκ,

Ευγένιος του Ροστόβ, Σέργιος της Νάρβα, Ἀλέξιος του Κοζλόφ καὶ ἄλλοι.

Οδοιπορικῶς ὁ Μητροπολίτης Σέργιος, παρ' ὅλον ὅτι ἐμφανίσθηκε στὸ ἐξωτερικὸν ἀπὸ τοὺς Σοβιετικούς ὡς ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἦταν στὴν πραγματικότητά παρὰ ἀρχηγὸς ἐνὸς θλιβεροῦ σχίσματος. Οἱ περὶ τὸν Μητροπολίτην Πετροπόλεως Ἰωσήφ πραγματικοὶ Ἐπίσκοποι τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, ἂν καὶ ἐδιώχθησαν ἀμέσως πρόλαβαν, πρὶν διαλυθοῦν, ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ χειροτονήσουν νέους Ἐπισκόπους οἱ ὁποῖοι θὰ παρέμεναν μυστικοί, γνωστοὶ μόνον σὲ στενοὺς κύκλους πιστῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ προφέρουν τὸ φοβερὸ ἀνάθεμα τῆς Ἐκκλησίας ὅχι μόνον κατὰ τοῦ Σεργίου καὶ τῶν ὁπαδῶν του ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἑξῶ τῆς Ρωσίας «Ὁρθόδοξων», ποὺ θὰ ἀνεγνώριζαν τὸν Σέργιο καὶ τοὺς διαδόχους του καὶ θὰ εἶχαν κοινωνία μαζί τους. Σῶζονται πολλὰ ἐπίσημα ντοκουμέντα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης — 1927 ἕως 1928 — τὰ ὅποια ὁ ἀναγνώστης θὰ εἴρῃ στὴν βιβλιογραφία στὸ τέλος τοῦ παρόντος.

Τελικῶς ὁ Σέργιος καὶ ἡ Σοβιετικὴ Ἀστυνομία ἐξουδετέρωσαν ὅλους τοὺς Ἐπισκόπους ποὺ ὄντας τὴν

ἐποχὴ ἐκείνη ἀκόμη ἐλεύθεροι ὕψωσαν τὸ ἀνάστημά τους ἐναντίον τῆς προδοσίας. Ὁ Τοποτηρητὴς τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου Μητροπολίτης Πέτρος, ποὺ οἱ Ἰωσηφίται θεωροῦσαν ὡς τὸν νόμιμο Ἀρχηγὸ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας, παρέμεινε σὲ αὐστηρὰ ἀπομόνωση στὴν ἐξορία μέχρι τὸ θάνατό του. Τὸν Ἰωσήφ ποὺ ἔχαιρε μεγάλῃς δημοτικότητος δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν ἐκτελέσουν ἀμέσως φοβούμενοι τὴν ἐξέγερσι τοῦ λαοῦ. Τὸν τουφέκισαν τελικῶς τὸ 1938 ἀφοῦ τὸν ὑπέβαλαν ἐπὶ δέκα χρόνια σὲ φοβερὰς ταλαιπωρίες. Στὴν ἀρχὴ ὁ Σέργιος τὸν μετέθεσε στὴν Ὁδησσὸ ὅπου φυσικὰ ὁ Ἰωσήφ ἀρνήθηκε νὰ πάη. Οἱ Ἀρχεῖς τοῦ ἀπαγόρευσαν τὴν παραμονὴν στὴν Πετροῦπολι καὶ ἀναγκάστηκε νὰ παραμείνῃ ἐνὰ διάστημα στὸ Ροστόβ ὅπου εἶχε πολλὰς ἐπαφὰς μὲ ἄλλους Ἱεράρχας. Κατόπιν τὸν ἐξόρισαν στὴν Κεντρικὴ Ἀσία. Ὁ Σέργιος ἐφήρμοσε τὴν ἀρχὴ τῶν συνεχῶν μεταθέσεων τῶν Ἐπισκόπων ἀπὸ Ἐπισκοπὴν σὲ Ἐπισκοπὴν. Τοὺς μὴ δεχομένους νὰ τὸν μνημονεύσουν καὶ νὰ ἔχουν κοινωνία μαζί του τοὺς ἔθετε ὑπὸ ἀπαγόρευσιν. Αὐτὸ ἦτο τὸ σύνθημα γιὰ νὰ τοὺς ἀναλάβῃ ἡ ἀστυνομία.

Συνεχίζεται

Ἡ ἐορτολογικὴ ἐνότης τῶν ὀρθοδόξων καὶ «τὸ νοινὸν Πάσχα»

ὑπὸ Παύλου Μοναχοῦ

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου

Ὁ Μ. Κωνσταντῖνος καὶ ἡ Α' Οἰκουμ. Σύνοδος τὴν περὶ μόνον τὴν ἐορτὴν τοῦ Πάσχα προαναφερθεῖσαν ἀσυμφωνίαν δὲν ἐχαρακτήρισαν ὡς ἐπικουσίαν καὶ ἀδιάφορον, ἀλλ' ὡς πρᾶγμα «δεινὸν τε καὶ ἀπρεπές» καὶ ἔκριναν ὡς «ἀθέμιτον» τὴν ὑπαρξίν λατρευτικῆς διαφορᾶς μεταξὺ ὀρθόδοξων. Οἱ μὲν τῶν χριστιανῶν, ἀκολουθοῦντες τὴν παράδοσι τῶν Ἀποστόλων οἱ ὅποιοι ὡς πρὸς τὸν χρόνον τοῦ εορτασμοῦ ἐτήρουν τὸν παλαιὸν τύπον, ἐώρταζον τὸ Πάσχα αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς πρώτης ἐαρινῆς Πανσελήνου, οἱ δὲ, ἀκολουθοῦντες ἐπίσης παλαιὰν παράδοσιν, ἐτέλουν τοῦτο τὴν μετὰ τὴν αὐτὴν πανσέληνον Κυριακὴν ὥστε ἡ διαφορὰ ἠδύνατο νὰ εἶναι καὶ μία ἡμέρα. Ὅμως ἡ ἁγία ἐκείνη Σύνοδος, συνεργοῦντος τοῦ Μ. Κωνσταντίνου, δὲν ἐνόμιζε πρέπον νὰ ἀφήσῃ νὰ συνεχίζεται ἡ συμφωνία αὕτη, ἀλλὰ μετὰ θεικοῦ ζήλου καὶ ἁγίας μερίμνης ἐνήργησε καὶ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἐξήνεγκε τὸν θεάρεστον ὀρισμὸν διὰ τοῦ ὁποίου ἔκτοτε καὶ ἐπὶ 16 ἀκριβῶς αἰῶνας ἡ πλήρης ὁμοφωνία ἀποκατεστάθη μεταξὺ τῶν ἀπανταχοῦ Ὁρθόδοξων.

Ἰδοὺ πῶς ἔγραφεν ὁ αἰδίδιμος ἐκείνος Βασιλεὺς τοῖς ἀποληθασίαι τῆς Συνόδου Ἐπισκόποις, ἴνα, χάριν τῆς ἐν Κυρίῳ ὁμοφωνίας, συμφωνήσωσι καὶ ἐκεῖνοι τοῖς κατὰ Θεὸν γενομένοις:

«Κωνσταντῖνος Νικητῆς Μέγιστος Σεβαστὸς ταῖς Ἐκκλησίαις.

Πεῖραν λαθῶν ἐκ τῆς τῶν κοινῶν εὐπραξίας, ὅση τῆς θείας δυνάμεως πέφυκε χάρις, τοῦτον πρό γε πάντων ἔκρινα εἶναί μοι προσήκειν σκοπὸν ὅπως παρὰ τοῖς μακαριωτάτοις τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας πλήθεσι πίστις μία καὶ εὐκρινὴς ἀγάπη ὁμογνώμων τε περὶ τὸν παγκρατὴ Θεὸν εὐσέβεια τηρεῖται... ἄχρι τοσοῦτου ἅπαντα τῆς προσηκούσης τετύχηκεν ἐξετάσεως, ἄχρις οὗ ἡ τῷ ἀπάντιον Θεῷ ἀρέσκουσα γνώμη πρὸς τὴν τῆς ἐνότητος συμφωνίαν εἰς φῶς προήχθη. Ἐνθα καὶ περὶ τῆς τοῦ Πάσχα ἁγιωτάτης ἡμέρας γενομένης ζητήσεως, ἔδοξε κοινῇ γνώμῃ καλῶς ἔχειν ἐπὶ μιᾷ ἡμέρᾳ πάντας τοὺς ἀπανταχοῦ ἐπιτελεῖν. Πρὸς τοῦτοις κάκεινο παρῆσθην συνορᾶν, ὡς ἐν τηλικούτῳ πράγματι καὶ τοιαύτης θρησκείας ἐορτῇ διαφωνία ὑπάρχειν ἀθέμιτον... Λογισάσθω δ'

ή της υμετέρας δαιότητος ἀγρίνοια, ὅπως ἐστὶ δεινὸν τε καὶ ἀπρεπὲς κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας ἐτέρους μὲν ταῖς νηστεαῖς σχολάζειν, ἐτέρους δὲ συμπόσια συντελεῖν καὶ μετὰ τὰς τοῦ Πάσχα ἡμέρας ἄλλους μὲν ἐν ἑορταῖς καὶ ἀνέσεσιν ἐξετάζεσθαι, ἄλλους δὲ ταῖς ὀρισμέναις ἐκδεδοῦσθαι νηστεαῖς... Ἵνα δὴ τὸ κεφαλαιωδέστερον συντόμως εἰπῶ, κοινῇ πάντων ἤρесе κρίσει τὴν ἀγιωτάτην τοῦ Πάσχα ἑορτὴν μὲν καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ συντελεῖσθαι...».

Ἐπειδὴ δὲ ὡς εὐσεβὲς καὶ εὐλαβὲς ὁ Μ. Κωνσταντῖνος δὲν θὰ ἐθιῶρει εὐσεβὲς «νὰ πηγαίῃ μπρὸς καὶ πίσω» ἢ νὰ «ἐορτάζῃ δις» τὰς αὐτὰς ἑορτάς (ὡς συνέβη πρὸ τινῶν ἐτῶν μὲ ἀνώτατον ἐκκλησιαστικὸν ἀρχηγόν, ὅστις ἐνῶ ἐώρτασεν ἤδη τὰ Χριστούγεννα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του, ἐλθὼν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸν ἐωσφόρον τῆς Δύσεως, χωρὶς ἐντροπὴν ἐώρτασεν αὖθις τὰ Χριστούγεννα, ὅπερ καὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους Μητροπολίτας τῆς Ἑλλάδος συμβαίνει πολλάκις, ἐνῶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐορτάζωνται αἱ αὐταὶ ἑορταὶ δις ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἔτους), ἔγραφεν ἐν συνεχείᾳ τῆς ὡς ἄνω ἐπιστολῆς:

«...Ἵνα ἐπειδὴν πρὸς τὴν πάλαι μοι ποθουμένην τῆς υμετέρας διαθέσεως ὄφιν ἀφίκωμαι, ἐν μὲν καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τὴν ἀγίαν μεθ' ὑμῶν ἑορτὴν ἐπιτελεῖσαι δυνήθω καὶ πάντων ἕνεκεν μεθ' ὑμῶν εὐδοκῶσιν, συνορθῶ τὴν διαβολικὴν ὁμότητα ὑπὸ τῆς θείας δυνάμεως διὰ τῶν ἡμετέρων πράξεων ἀνηρημένην, ἀκμαζούσης πανταχοῦ τῆς ἡμετέρας πίστεως καὶ εἰρήνης καὶ ὁμονοίας...».

(Εὐσεβ. Καισ. Κωνστ. Γ' 17 — 20).

Τὴν δι' ἐνότητα καὶ συμφωνίαν ἐνέργειαν ἐκείνην, εἰ καὶ θεάρεστον καὶ θεοβούλητον, δὲν ἐπέβαλεν ὁ αὐτοκράτωρ ἐκεῖνος ἢ τις Ἐπίσκοπος μονομερῶς καὶ αὐταρχικῶς ἀνευ τῆς κοινῆς γνώμης πάντων. Οἱ ἐκείνων τοὺς τόπους κατασχόντες, ἀλλ' οὐ τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐλάβειαν ἔχοντες, ἐνόμισαν ὅτι πλεῖον ἐκείνων δικαίωμα κέκτηνται νὰ νομοθετοῦν καὶ μεταρρυθμίζουσιν οὐχὶ πρὸς οἰκοδομὴν ἀλλὰ εἰς καθάρσιν, ὅχι δι' ὁμόνοιαν καὶ συμφωνίαν καὶ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, ἀλλὰ διὰ διαίρεσιν καὶ καταστροφὴν τῆς ὑπαρχούσης ὁμοφωνίας καὶ κατὰθλιψιν τῶν ψυχῶν. Ἡ «διαβολικὴ ὁμότης», περὶ ἧς κάμνει λόγον ἀνωτέρω ὁ Μ. Κωνσταντῖνος, ἔσχε δυστυχῶς ὄργανα, δι' ὧν λυπεῖ καὶ ζημιοῖ τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἀφ' οὗτο ὁ εἰς τέσσαρας θρόνους ἀναρριχηθεὶς, ἐπιδιώξας καὶ πέμπτων Μ. Μεταξάκης παρανόμως ἐπέβη τοῦ θρόνου Κωνσταντινουπόλεως, ἐξεκολάφθησαν καὶ δισχιστέθησαν τὰ σκάνδαλα τὰ καὶ σήμερον ταλαιπωροῦντα καὶ ζημιοῦντα τὴν Ἐκκλησίαν, εὐρίσκοντα ὑποδοχὴν εἰς ὑπερθεματίζοντα ρηξικελεύθους ἐγκεφάλους οἵτινες τὸν ὑπερηκόντισαν εἰς ἀσέβειαν. Τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ ἀνθρώπου τούτου ἴδου πῶς παρέθεσε τὸ θρησκευτικὸν περιοδικὸν «ΖΩΗ» τότε, ἐν τῇ νεκρολογία του, λέγον μετὰ ἄλλων: «... Ἐνοχλούμενος ἀπὸ τὴν συντηρητικότητα, ἐξεδήλωσεν ἐλευθερίους τάσεις, αἵτινες πολλάκις ἐνεφανίζοντο ἀσυγκράτητοι, μολοντοὶ — διὰ νὰ χρησιμοποιήσωμεν

ἰδικὴν του φράσιν — «τὰ πολλὰ σκογτάμματα τὸν ἡνάγκαζον νὰ μετριάξῃ» ταύτας. Ἐν τοῦτοις καὶ πάλιν δὲν ἐδυσκολεύετο νὰ προσαρμώξῃ ἢ τουλάχιστον νὰ ἀποπειράται τὴν προσαρμογὴν Ἐκκλησίας καὶ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων εἰς τὴν σκοπιμότητα καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς... Πολυπράγμων τῶν πρωτοβουλιῶν ἀρχηγὸς καὶ τῶν ἀπραγματοποιήτων σχεδίων, ἐφευρέτης καὶ σχεδιαστής, ἔστρεφε τὴν ὁρμὴν του, ὁσάκις δὲν εἶχεν ἄλλο πεδῖον ἐργώδους δράσεως, πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θεσμοὺς, ἐπιζητῶν νὰ διδῇ διέξοδον εἰς τὴν ἀνήσυχον πρωτοβουλίαν του διὰ μεταβολῶν ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ζωῇ τῆς Ἐκκλησίας...» (ΖΩΗ, ἔτος ΚΕ' ἀρ. 1199) ...

Πῶς ἐνῆργουν οἱ Πατέρες καὶ πῶς ἐνῆργησεν ὁ Μεταξάκης! Μεταξὺ τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν, τῶν ὁποίων τὴν μετατροπὴν ἔθεσεν ὡς στόχον, διὰ νὰ «δίδῃ διέξοδον εἰς τὴν ἀνήσυχον πρωτοβουλίαν του», ἦτο τὸ Ἱερολόγιον τῆς Ὁρθοδόξιας, ἀλλὰ δὲν ἦτο ὁ μόνος, ὡς θὰ ἴδωμεν, ἀλλὰ ἀπλῶς ὁ πρῶτος καὶ κυριώτερος. Ὁ «μοναδικὸς κατὰ τὴν τὸλμην Πατριάρχης» οὗτος, ὡς ἐχαρκτηρίζετο, ὅστις ἦτο μασθῶνος ὑψίστου βαθμοῦ, ὡς δὲν παραλείπουν εὐκαιρίαν, νὰ καυχῶνται οἱ μασθῶνοι, μὲ εὐάριθμα ἀνδρείκελα κατεσκεύασεν ἐν συνέδριον, τὸ ὅποιον ψευδῶς καὶ χωρὶς ἐντροπὴν ἀπεκάλεσε «Πανορθόδοξον», ἐνῶ οὐδεμία Ἐκκλησία ἀντεπροσωπεύθη κανονικῶς, οὔτε καὶ αὐτὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς ὁποίας ἐκ τῶν δεκάδων Μητροπολιτῶν τοῦ Πατριαρχείου παρευρίσκετο μόνον ὁ Κυζίκου Καλλίνικος καὶ εἰς καθηγῆτῆς εἰς τὰς συνεδρίας, ἐνῶ ἡ παρουσία τῆς ὁλομελείας ἦτο ἀπαραιτήτος, συζητουμένων θεμάτων ἀφορῶντων εἰς τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν. Αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἢ δὲν ἀπήντησαν ἢ δὲν ἀπεδέχθησαν τὴν πρόσκλησιν τοῦ διὰ τὸ «συνέδριον». Συμφώνως πρὸς τὰ πρακτικὰ τοῦ συνεδρίου τούτου «Δὲν ἠθέλησαν νὰ συμμετάσχουσιν τοῦ Πανορθόδοξου τούτου συνεδρίου αἱ Ἐκκλησίαι Ἱεροσολύμων, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας. Αἱ μὲν δύο πρῶται καὶ διότι δὲν ἀνεγνώρισαν τὸν καλοῦντα τὸ συνέδριον ὡς κανονικῶς κατέχοντα τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον, ἢ δὲ τρίτῃ διότι πάντως δὲν ἐθεώρησαν ὅπως καὶ αἱ δύο ἄλλαι, συμφέρουσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν μελετωμένην διαρρύθμισιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων». Αἱ 4 μόναι Ἐκκλησίαι αἵτινες, κατὰ τὰ αὐτὰ πρακτικὰ, ἀπλῶς «ἔλαβον ὑπ' ὄψιν» τὴν ἐπιστολήν του, δὲν ἀπέστειλον ἰδικούς των ἀντιπροσώπους, ἀλλὰ ὥρισαν ξένους καὶ δὴ ἐκ τῶν ὑποκειμένων εἰς τὸν ἴδιον τὸν καλοῦντα τὸ συνέδριον ἢ ἀκαταλλήλους. Ἡ τῆς Κύπρου τὸν Νικαίας Βασίλειον, ἢ τῆς Ἑλλάδος τὸν Δυρραχίου Ἰάκωβον, ἢ τῆς Σερβίας τὸν Μαυροβουνίου Γαβριήλ, καὶ ἢ τῆς Ρουμανίας ἕνα Ἀρχιεπίσκοπον. Τὰ δὲ «σπουδαῖα» θεμὰτα ἐφ' ὧν εἰς 10 συνεδρίας, ἀπὸ 10 Μαΐου μέχρι 8 Ἰουνίου 1923 ἡσχολήθη καὶ ἔλαβεν «ἀποφάσεις», εἶναι: α) Ἡ μετακίνησις τοῦ ἑορτολογίου καὶ ὁ ταυτισμὸς του μὲ τὸ κοσμικὸν ἡμερολόγιον τῆς Δύσεως, β) Ὁ γάμος τῶν ἱερωμένων μετὰ τὴν χειροτονίαν, γ) Ἀποβολὴ τοῦ ράσου, κόμης καὶ γενεῶν τῶν κλη-

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Ανακοινώσεις

Τὴν 6ην Ἰανουαρίου 1972, ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων θὰ τελεσθῇ ὡς εἰθισται κατ' ἔτος πανηγυρικὴ Ἀρχιερατικὴ Λειτουργία εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος Πειραιῶς καὶ κατόπιν θὰ λαβῇ χώραν ἡ τελετὴ τῆς Καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸν παρὰ τὴν Φωκατῖδα χώρον ὡς καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη.

Ἐγκαίνια

Τὴν 26ην Νοεμβρίου λίγροντος ἔ. ἐτελέσθησαν τὰ ἐγκαίνια τοῦ «Οἴκου Ἐδνηρίας» τοῦ Σωματείου Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» ὑπὸ τοῦ Μακαρισιτάτου Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξεντίου καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἐπισκόπων Σαλαμίνος κ.κ. Γερωντίου καὶ Ἀσσορίας κ.κ. Πέτρου. Εἰς τὰς ἀκαταπονήτους καὶ δασυτήρας Κυρίας καὶ Δεσποινίδας εἰσέμεθα ὁλοκαρδίως εὐδόξωσιν τοῦ ὑπερέχοντος φιλανθρωπικοῦ αὐτῶν ἔργου καὶ πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ βασιλὴν καρποφορίαν ἐν τῇ μυστικῇ τοῦ Κυρίου ἀμπελῶνι πρὸς ὠφέλειαν ψυχῶν καὶ ἐξυπηρέτησιν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.

Τὴν 25ην Ἰανουαρίου 1972 θὰ τελεσθῶσι τὰ ἐγκαίνια τοῦ Οἰκοτροφείου «Παναγία ἡ Προνοήτισσα» εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱερὸν Ναὸν Ὑσσαῦ. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν θὰ λάβῃ χώραν Ἀρχιερατικὸν συλλειτουργὸν ὑπὸ πάντων τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς

ρικῶν. δ) Νέος ὀρισμὸς ἔτους ἡλικίας διὰ τὴν χειροτονίαν διακόνου, ἱερέως, ἐπισκόπου. ε) Ὅρισμός ἔτους ἡλικίας διὰ τὴν μοναχικὴν κατάταξιν. στ) Μετάθεσις τοῦ ἐορτασμοῦ τῶν ἐν μέσῳ τῆς ἑβδομάδος ἐορτῶν ὅπως νομίζει ὁ Ἐπίσκοπος. ζ) Ζήτημα μειώσεως ἢ καταργήσεως τῶν νηστειῶν καὶ Ἱ. Ἀπολυθίων. η) Ζήτημα μειώσεως τῶν βαθμῶν συγγενείας διὰ τὸν γάμον καὶ αὐξήσεως λόγων διαζυγίου κλπ.

Ὡς ἐπίλογος δὲ τούτων ὅλων, γράφεται ἐν τέλει τὸ γελοῖον «Ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐνέκρινε τὰς ἀποφάσεις τοῦ Πανορθοδόξου συνεδρίου ἡ Ἐκκλησία Κων/ πόλεως. Αἱ λοιπαί, πρὸς τὰς ὁποίας καὶ ἀνεκοινώθησαν αἱ ἀποφάσεις, ἢ δὲν ἀπήντησαν εἰσέτι, ἢ ἀπαντήσαναι εἰς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἐδήλωσαν, ὅτι δὲν θεωροῦσι τὸν χρόνον τοῦτον ἐκεῖνον κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ τεθῶσιν εἰς ἐφαρμογὴν αἱ ἀποφάσεις αὗται».

(Ἀκολουθεῖ)

Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἐν συνεχείᾳ δὲ μνημόσυνον τοῦ δωρητοῦ τοῦ οἰκοπέδου ἀειμνήστου Π. Γρηγορίου καὶ πάντων τῶν δωρητῶν καὶ εὐεργετῶν τοῦ εὐαγέως τούτου ἱδρύματος.

Πολεμικὴ κατὰ τοῦ Πάπα ὑπὸ θεολόγων τῆς Δύσεως

Ἐπιφανεῖς Δυτικοὶ θεολόγοι καὶ μάλιστα κληρικοὶ ἤρχισαν νὰ γράφουν ἐσχάτως κατὰ ἐνίων θεσμῶν καὶ δογμάτων τοῦ Παπισμοῦ. Ἰδιαιτέρως στρέφονται κατὰ τοῦ δόγματος τοῦ ἀλασθήτου καὶ τοῦ Πρωτείου τοῦ Πάπα τοινίζοντες ὅτι μόνον ὁλόκληρος ἡ Ἐκκλησία μὲ τὰς Συνόδους τῆς δύναται νὰ εἶναι ἀλάθητος — τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας — ποτὲ ὅμως εἰς ἡγέτης αὐτῆς, ὡς ὁ Πάπας. Καταδικάζουν ἐπίσης καὶ ἄλλα δόγματα τοῦ Καθολικισμοῦ, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν γνώμην τῶν θεολόγων τούτων διεμορφώθησαν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν καιρῶν καὶ εἶναι ἀντίθετα πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου καὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

Ἐκ τούτων καθίσταται δῆλον ὅτι τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας μὲ τὰ δόγματα, τοὺς Ἱ. Κανόνας καὶ τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῆς ἤρχισε νὰ γίνεται σεβαστὸν ὑπὸ πολλῶν παραγόντων τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἐκφραζόντων ἐνίων καὶ τὴν νοσταλγίαν τῆς ἐπιστροφῆς των εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μῆδς Ἀγίας Καθολικῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἥτις εἶναι μόνον ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία.

Πρὸς «Ἀγωνιστάς»

Ἡ ἐφημερίς «Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγὼν» (Νοέμβριον 1971) σχολιάζουσα τὰ ὄντως καὶ καθ' ἡμᾶς λυπηρὰ ἐπεισόδια τῆς Χαλκίδος δράττεται τῆς εὐκαιρίας νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς συντηρητικοὺς Νεοσημρολογίτας νὰ μὴ «τρέπωνται πρὸς τοὺς παλαιοσημρολογίτας». Διότι λέγει «ὕπάρχουν εἰς τὴν ἐπίσημον Ἐκκλησίαν π λ ἡ θ ο ς Ἐπίσκοποι καὶ λοιποὶ κληρικοί, οἱ ὁποῖοι καὶ συντηρητικοὶ εἶναι καὶ γενναίως ἀγωνίζονται ἐναντίον τῶν φιλενωτικῶν καὶ Οἰκουμενιστῶν».

Ἄλλ' ἐρωτῶμεν καὶ ἡμεῖς τὸν «Ἐκκλησιαστικὸν Ἀγῶνα» νὰ μᾶς εἴπῃ ποῖοι εἶναι οὗτοι καὶ τὸν π ρ ο κ α λ ὠ μ ε ν νὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον κ α τ ᾱ λ ο γ ο ν αὐτοῦ τοῦ πλήθους τῶν ἐπισκόπων τῆς «ἐπισήμου Ἐκκλησίας» καὶ τῶν λοιπῶν κληρικῶν, διὰ νὰ τοὺς μάθωμεν καὶ ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ Νεοσημρολογίται ὥστε νὰ μὴ «τρέπωνται» εἰς ἡμᾶς ἐφεξῆς.

Ἀναμμένομεν.